USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **O. U.**, zast. Mgr. et. Mgr. Janem Jungem, advokátem se sídlem Štěpánská 615/24, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2018, č. j. MV-156217-5/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 10. 2019, č. j. 30 A 102/2018 - 63,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobkyni **se vrací** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který bude zaplacen k rukám Mgr. et Mgr. Jana Junga, advokáta se sídlem Štěpánská 615/24, Praha 1, z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra (dále též „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 14. 9. 2015, č. j. OAM-6305-34/DP-2015, neprodloužilo žalobkyni platnost povolení k dlouhodobému pobytu pro nesplnění účelu předchozího povoleného pobytu, neboť v době předchozího povoleného pobytu aktivně nevykonávala činnost jednatelky obchodní společnosti X, (dále „X“). Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobkyně a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Neshledal důvodnou obecnou námitku přepjatého formalismu v rozhodování žalované. Neplnění účelu pobytu představuje podle judikatury jinou závažnou překážku pobytu cizince na území podle § 56

odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo založeno nikoliv na důvodu uvedeném v § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (neplnění účelu pobytu), ale na důvodu uvedeném v § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (nenaplnění účelu *předchozího* pobytu). Správní orgány tudíž měly posuzovat a posuzovaly toliko naplnění účelu pobytu v době platnosti povolení k tomuto pobytu, nikoli v současnosti, a proto neměly ani povinnost přihlížet k pozdějším aktivitám žalobkyně. Zároveň vycházely správně především z výpovědi samotné žalobkyně, kterou hodnotily v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku rozdílného rozhodování žalované, která v řízení o vydání povolení k trvalému pobytu žalobkyni vyhověla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Správní orgány a krajský soud dospěly k závěru, že stěžovatelka aktivně nevykonávala činnost jednatelky společnosti X, a proto neplnila účel předchozího povoleného pobytu. Správní orgány ani krajský soud však nikde nedefinovaly, jak vypadá aktivní výkon činnosti jednatele, případně kde je hranice mezi aktivním a pasivním výkonem této činnosti. Podstatnou součástí činnosti jednatele je ale především aktivní odpovědnost za chod společnosti, která je společně s pojmem řádný hospodář definována v zákoně č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, ve znění pozdějších předpisů. Stěžovatelka právě takovou aktivní činnost v podobě odpovědnosti vykonává za společnost X, která i v současné době aktivně podniká, přičemž její činnost se rozvíjí a nezbytně vyžaduje přítomnost stěžovatelky v ČR.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na odůvodnění rozsudku krajského soudu, se kterým se ztotožnila.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) se v prvé řadě zabýval přípustností kasační stížnosti, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být věcně projednána.

[7] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost *není přípustná, opírá-li se jen* […] *o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*. Smyslem tohoto ustanovení je, *„aby výhrady účastníků řízení proti (zde) pravomocnému správnímu rozhodnutí byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, přičemž Nejvyšší správní soud přezkoumá již pouze zákonnost závěrů krajských soudů k jednotlivým skutkovým a právním otázkám, které jim byly v žalobách předestřeny (promítly-li se, pochopitelně, do námitek kasačních).* […] *Po účastnících předcházejícího žalobního řízení (z*

logiky věci je zřejmé, že musí jít pouze o účastníky aktivně legitimované) lze jistě spravedlivě požadovat, aby na principu vigilantibus iura *postupovali v řízení shora popsaným způsobem s tím, že v případě, kdy tak neučiní, ponesou (z hlediska možnosti uplatnění procesní argumentace v dalším stupni) případné nepříznivé důsledky.*“ (rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, č. 1743/2009 Sb. NSS).

[8] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla pouze to, že správní orgány a krajský soud nesprávně posoudily otázku, co představuje aktivní činnost jednatelky v obchodní společnosti. V žalobě však stěžovatelka tuto námitku nevznesla; namítla v ní toliko přepjatý formalismus při posouzení naplnění účelu předchozího pobytu, nesprávné hodnocení skutkového stavu a rozdíly mezi různými rozhodnutími žalované. NSS dále ověřil ze záznamu jednání konaného 23. 10. 2019, že stěžovatelka tuto námitku nevznesla ani při jednání. Jedná se tudíž o námitku nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť stěžovatelka ji neuplatnila v řízení před krajským soudem, ač jí v tom nic nebránilo.

[9] Žádnou další námitku, která by byla přípustná, kasační stížnost neobsahuje. Ta je proto podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná jako celek a NSS ji jako takovou odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009 - 77, č. 2103/2010 Sb. NSS).

IV. Závěr a náklady řízení

[10] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[12] Podle § 10 odst. 3, věty třetí, zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, [b]*yl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek*. Soud proto rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 5 000 Kč stěžovatelce prostřednictvím právního zástupce Mgr. et Mgr. Jana Junga, advokáta se sídlem Štěpánská 615/24, Praha 1. Lhůta k vrácení soudního poplatku vyplývá z § 10a odst. 1 téhož zákona, dle kterého je-li soud povinen vrátit již zaplacený poplatek nebo přeplatek na poplatku, učiní tak ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým o vrácení rozhodl.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu